

## Arrest

nr. 146 281 van 26 mei 2015  
in de zaak RvV X / VIII

**In zake:** X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X

**Gekozen woonplaats:** X

**tegen:**

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van Xen die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 21 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 januari 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 14 januari 2013 een asielaanvraag in en verklaarde hierbij op 12 januari 2013 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Op 30 augustus 2013 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in antwoord op verzoeksters asielaanvraag, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 10 september 2013 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Bij arrest nr. 119 102 van 18 februari 2014 weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 6 augustus 2014 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in.

1.6. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 19 augustus 2014 de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.7. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 25 augustus 2014 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Op 6 januari 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoekster op 6 januari 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“Aan de mevrouw, die verklaart te heten:*

*naam: [B.]*

*voornaam: [M.]*

*[...]*

*nationaliteit: Guinee*

*wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,*

*voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

*De beslissing tot verwijdering van 06.01.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.*

**REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:*

*2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

*Betrokkene werd door het OTC van Holsbeek geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Een inreisverbod van 2 jaar wordt aan betrokkene opgelegd aangezien zij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd 27.08.2014 en aangezien betrokkene werd geïnformeerd over het bevel om het grondgebied te verlaten en de wijze waarop men vrijwillig naar het land van herkomst kan terugkeren.”*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

### 3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van het principe van een goede rechtsbedeling, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van artikel 78 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU).

Zij verschaft de volgende toelichting:

*“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.*

*Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.*

*Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.*

*De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige bevoegdheid die de subjectieve rechten van een individu betreft, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;*

*Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;*

[...]

*dat meteen dient te worden vastgesteld dat de gestelde termijn van [2] jaar geenszins gemotiveerd wordt;*

*dat artikel 74/11 het volgende voorziet :*

*“Artikel 74/11§ 1. De duur van het inreisverbod wordt rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.*

*De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

*§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van een onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt,*

onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4”

*In casu is de beslissing totaal gestereotypeerd en blijkt niet dat een individueel onderzoek geleid werd om binnen de termijn van 0 tot 3 jaar de termijn van 2 jaar vast te stellen en op te leggen, daar waar de Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid geniet en zich zelfs kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen;*

*Dat de beslissing evenmin een reden aangeeft waarom de overheid de humanitaire redenen in casu niet heeft overwogen, m.n. de bijzondere situatie van verzoekende partij : verzoekende partij is de moeder van een heel jong kind dat in België geboren is en dat omwille van zijn jonge leeftijd nog heel broos is, daar waar verzoekende partij afkomstig uit Guinee Conakry is en naar dit land dient te worden uitgewezen op het ogenblik dat Guinee één van de drie landen is die het ernstig aangetast is door de Ebola epidemie.*

[...]

*Dat de beslissing niet gemotiveerd wordt ten aanzien van de elementen met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekende partij, noodzakelijkerwijze in samenhang met de situatie in het land van herkomst*

*dat uit de beslissing niet eens blijkt dat deze situatie die algemeen gekend is en zeker en vast van de dvz, in overweging genomen werd, a fortiori overwogen;*

*Dat de gelegenheid dat de DVZ het niet nakomen van de terugkeerplicht vaststelde geen afdoende reden is, in de gegeven context, om [t]otaal geen reden aan te geven waarom geen humanitaire redenen weerhouden in het kader van de ruime appreciatievermogen van de Minister*

*Dat de bij het middel aangewende bepalingen en beginsels geschonden word[en];*

*Dat in het bijzonder, artikel 3 EVRM geschonden wordt, vermits verzoekende partij en haar 18 maanden baby, aan de virus zal worden blootgesteld, met een heel beperkte hoop tot genezing indien zij door [het] virus besmet[...] worden, gelet op het meestal do[...]delijk karakter van de ziekte;*

*Dat het recht beschermd door artikel 3 onaantastbaar, ongedeerd en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt ;*

*Dat in casu de toepassing van artikel 3 EVRM dient te worden toegepast in samenhang met artikel 8 EVRM.*

*Dat artikel 3 samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.*

*Dat de verwijdering met inreisverbod van 2 jaar voor onmiddellijk gevolg heeft dat de verzoekende partij geen kans meer geboden wordt om een aanvraag tot verblijfsvergunning in te leiden vanuit België, die haar in België minstens een tijdelijk verblijf zou kunnen bieden en haar bijgevolg van de ziekte of risico tot ziekte zou kunnen beschermen.*

*Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden ;*

*Dat de uitvoering van het huidige inreisverbod, tevens een scheiding zou inhouden met het gebruikelijk geworden levenskader van de verzoekende partij.*

*Dat uit de beslissing niet blijkt dat de Staatssecretaris rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 en de verplichtingen die dit artikel inhoudt ,*

#### *Artikel 74/13*

*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*

*Dat de verzoekende partij nogmaals de risico's benadrukt die zijzelf maar ook en voornamelijk haar jong kind zouden lopen in geval van terugkeer naar Guinee en de volkomen onmogelijkheid om zonder dodelijk risico het bevel uit te voeren, en om nog een aanvraag tot regularisatie van haar verblijf in België te mogen in leiden gedurende een periode van twee jaar, daar waar het land van terugkeer door Ebola werkelijk verwoest wordt.*

*De beslissing geeft geen blijk van het "hoger belang van het kind" te hebben overwogen, of zelf te hebben onderzocht, ondanks de algemeen gekende situatie in Guinee en het dodelijk risico die de verzoekende partij loopt in geval van terugkeer.*

*De beslissing dient te worden vernietigd;*

*Dat verder dient te worden vastgesteld dat het enig motief die de beslissing ondersteunt, het feit is dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan verscheidene bevelen om het grondgebied te verlaten, die eerder werden betekend.*

*Dat indien deze gelegenheid inderdaad de Minister of Staatssecretaris de mogelijkheid biedt een inreisverbod op te leggen, hierbij nog niet afdoende gemotiveerd is, waarom de duur VAN PRECIES TWEE JAAR van inreisverbod opgelegd werd.*

*Dat dient te worden herinnerd dat het niet nakomen van bevelen of herhaalde bevelen, het niet nakomen van de terugkeerverplichting inderdaad een wettelijke reden is om een inreisverbod te nemen, het hier echter gaat om de voorwaarden binnen dewelke het inreisverbod KAN worden gegeven, doch dat deze "voorwaarden" ge[en] wettige motivering kunnen uitmaken voor de bepaling van de duur van het inreisverbod. De gelegenheid dat in casu niet de maximale duur van het inreisverbod opgelegd werd, verander[t] hier niets aan.*

*De Staatssecretaris geeft hiervoor dus geen enkele reden daar waar hij over een appreciatiebevoegdheid beschikt.*

*De beslissing is derhalve niet wettig gemotiveerd en dient te worden vernietigd.*

*Verder dient te worden vastgesteld dat de beslissing verzoekende partij in het bijzonder verwijt geen gevolg te hebben gegeven aan het bevel om het Grondgebied te verlaten dat haar op 27.08.2014 betekend werd ondanks zij "geïnformeerd werd over de wijze waarop men vrijwillig naar het land van herkomst kan terugkeren".*

*Dat deze motivering omwille van de hoger vermelde uiteenzetting nopens de EBOLA epidemie in GUINEE niet als redelijk kan worden beschouwd, omwille van het hoog risico dat een terugkeer impliceert.*

*Dat verder nog dient te worden vastgesteld dat precies in die bepaalde periode de DVZ de beslissing had genomen niet meer tot gedwongen repatriëringen over te gaan, om de uiteindelijke reden dat dit niet meer materieel mogelijk was omwille van de weigering van de Federale Politie gedwongen uitgewezen te escorteren TOT Guinee, omwille van het risico gelinkt aan de EBOLA virus.*

*Dat indien men uitgaat van de redenering dat een vrijwillig terugkeer materieel "mogelijk" blijft, dient te worden vastgesteld dat deze redenering, gelet op het risico tot dodelijke besmetting, artikel 3 van het EVRM schendt of minstens dat uit de beslissing niet blijkt dat zelfs formeel een reden aangevoerd wordt waarom een onderdaan uit Guinee, in geval van vrijwillig terugkeer naar Guinee om er zich her te vestigen, geen risico zou lopen om door de dodelijke virus te worden aangetast, daar waar een tijdelijk kort verblijf in Guinee, beperkt tot de transitzone, van een Belgisch onderdaan, degelijk een risico zou inhouden.*

*De beslissing inhoudende het inreisverbod is derhalve niet wettig gemotiveerd, in die mate dat hij in het bijzonder steunt op een BGV en een terugkeerverplichting die in casu niet redelijk kon worden uitgevoerd zonder schending van artikel 3 EVRM.*

*Verbod op refoulement bij risico op schending van artikel 3 EVRM*

*Het verbod op refoulement is de hoeksteen van het internationaal vluchtelingenrecht.*

*Artikel 3 EVRM verbiedt foltering en vernederende of onmenselijke behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft dit artikel geïnterpreteerd als een bevestiging van het non-refoulement-beginsel, dat bepaalt dat wie risico loopt op schending artikel 3 EVRM in het land van herkomst, niet teruggestuurd kan worden. In de zaak Mamutkulov e.a. tegen Turkije bijvoorbeeld, stelt het Hof dat de uitwijzing van vreemdelingen naar landen waar er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling strijdig is met artikel 3. In het Soeringarrest van 7 juli 1989 zegt het Hof dat het nagaan of er gevaar voor onmenselijke behandeling zal zijn in het land waarnaar men uitwijst steeds moet gebeuren en niet slechts bij uitzonderlijke omstandigheden.*

*Het artikel 3 EVRM biedt een absolute bescherming tegen een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook als die onmenselijke of vernederende behandeling erin zou bestaan om gedwongen te worden blootgesteld aan een grote kans op besmetting met een dodelijke ziekte.*

*Om het non-refoulementbeginsel te kunnen naleven is een grondig onderzoek nodig van elke zaak.*

*In casu dient vastgesteld te worden dat terugkeer naar Guinee, Liberia of Sierra Leone, verzoeker zal blootstellen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM, omdat hij een groot risico loopt om besmet te raken met Ebola.*

*De epidemie is lang van onder controle en roeit op dit moment hele gemeenschappen uit.*

*Het niet toekennen van bescherming aan onderdanen van Guinee, Liberia of Sierra Leone, zolang de epidemie woedt, is in strijd met artikel 78 van het Handvest van de Europese Unie.*

*Dit artikel bepaalt:*

*Artikel 78*

*1. De Unie ontwikkelt een gemeenschappelijk beleid inzake asiel, subsidiaire bescherming en tijdelijke bescherming, teneinde iedere onderdaan van een derde land die internationale bescherming behoeft, een passende status te verlenen en de naleving van het beginsel van non-refoulement te garanderen. Dit beleid moet in overeenstemming zijn met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen alsmede met de andere toepasselijke verdragen.[...]*

*Het UNHCR stelt:*

*A need for international protection arises where State protection is absent, de facto or de jure, with the result that basic human rights are seriously at risk.*

*Dat in de mate de RVV van oordeel is zoals het CGVS dat de Ebola uitbraak geen reden vormt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming inzake landen die met Ebola aangetast zijn, dient te worden vastgesteld dat het de DVZ toebehoort zijn beslissingen te motiveren ten aanzien van artikel 3 EVRM en het non-refoulementbeginsel, hetgeen in casu niet het geval is."*

3.2.1. De Raad merkt op dat verzoekster terecht aangeeft dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de

bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Verzoeksters bewering dat verweerder niet heeft uiteengezet waarom hij opteert voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar mist feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing wordt namelijk toegelicht dat aan verzoekster een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar wordt opgelegd omdat zij op 6 januari 2015 nog steeds geen gevolg had gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 augustus 2014 terwijl zij toch werd geïnformeerd over de wijze waarop zij vrijwillig het land kon verlaten. Hierbij moet worden benadrukt dat verweerder vermogt het gegeven dat verzoekster verscheidene maanden nadat haar een bevel was gegeven om het land te verlaten en haar was uiteengezet welke mogelijkheden zij had inzake een vrijwillige terugkeer geen acties ondernam om het grondgebied van het Rijk te verlaten te gebruiken als een reden om te verantwoorden dat een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd. De wetgever heeft verweerder immers een grote vrijheid gegeven om binnen bepaalde marges de duur van een inreisverbod te bepalen en het is niet kennelijk onredelijk om de manifeste onwil van een vreemdeling om gevolg te geven aan een bestuurlijke beslissing te betrekken bij de bepaling van de duur van een inreisverbod.

De formele motiveringsplicht houdt voorts geen verplichting voor verweerder in om wanneer hij een beslissing neemt steeds uiteen te zetten waarom hij van mening is dat deze beslissing niet strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar bewering dat de bestreden beslissing niet deugdelijk is gemotiveerd omdat niets wordt vermeld inzake de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM of inzake de vereiste dat het non-refoulementbeginsel moet worden gerespecteerd.

De formele motiveringsverplichting is een (positieve) verplichting die erop is gericht te laten vaststellen waarom een bepaalde beslissing werd genomen. Deze verplichting heeft niet tot gevolg dat verweerder moet uiteenzetten waarom hij niet heeft verzaakt aan het nemen van een bepaalde beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet stelt verzoekster dat niet blijkt dat een individueel onderzoek werd doorgevoerd. Zoals reeds gesteld bij de bespreking van het vorige onderdeel van het middel heeft verweerder vastgesteld dat verzoekster reeds verscheidene maanden onwettig in het Rijk verblijft, dat zij hiervan op de hoogte was en dat haar werd uiteengezet op welke wijze zij vrijwillig naar haar land van herkomst kon terugkeren. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar bewering dat verweerder haar individuele situatie niet in aanmerking zou hebben genomen op het ogenblik dat hij de beslissing nam tot het opleggen van een inreisverbod.

Verzoekster stelt daarnaast dat verweerder er zich kan van onthouden om een inreisverbod op te leggen om humanitaire redenen. Het feit dat verweerder er zich niet van heeft onthouden een inreisverbod op te leggen leidt evenwel niet tot de conclusie dat hij artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. Voormelde wetsbepaling laat verweerder namelijk louter de mogelijkheid om niet over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod. Het feit dat hij van deze mogelijkheid geen gebruik maakt geeft op zich geen aanleiding tot de vaststelling dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Waar verzoekster stelt dat zij de moeder is van een jong kind moet worden gesteld dat dit kind geen verblijfsrecht heeft in het Rijk en zij dus bezwaarlijk kan voorhouden dat verweerder het enkele feit dat zij een kind heeft had dienen te weerhouden als een gegeven dat van belang is bij het nemen van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod

Verzoekster wijst er voorts op dat tevens in aanmerking had moeten worden genomen dat er in haar land van herkomst een ebola-epidemie werd vastgesteld. Zij toont evenwel niet aan dat het feit dat in bepaalde gebieden in haar land van herkomst begin 2014 een ebola-epidemie uitbrak tot gevolg heeft dat zij in geen enkele regio in dat land nog terecht kan. Haar beschouwingen omtrent de uitbraak van een ebola-epidemie één jaar voordat de bestreden beslissing werd genomen laten derhalve geenszins toe te concluderen dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat zij zal worden onderworpen aan

foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en dat verweerder deze problematiek onterecht niet heeft in aanmerking genomen.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

3.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt aan welke verplichting verweerder dient te voldoen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. De bestreden beslissing is echter geen verwijderingsmaatregel, zodat niet dienstig naar voormelde bepaling kan worden verwezen.

3.2.4. Ter onderbouwing van haar standpunt dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen de bepalingen van artikel 3 van het EVRM heeft geschonden stelt verzoekster dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij, samen met haar nog jonge kind, wordt blootgesteld aan een dodelijk virus in haar land van herkomst.

Allereerst moet worden gesteld dat de bestreden beslissing verzoekster niet verplicht om terug te keren naar Guinee, doch haar verbiedt om op het Belgisch grondgebied en het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verblijven.

Daarnaast moet worden herhaald dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat, indien zij ervoor kiest in Guinee te verblijven, zij zich niet kan vestigen in een regio waar de ebola-epidemie niet werd vastgesteld.

Verzoeksters bewering dat leden van de federale politie zouden weigeren personen te escorteren tot Guinee gelet op de ebola-epidemie in dat land geeft op zich geen aanleiding tot de conclusie dat dient te worden aangenomen dat zij in dat land een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Er moet namelijk worden benadrukt dat het gegeven dat leden van de politiediensten in het kader van hun tewerkstelling geen enkel risico wensen te lopen op een besmetting niet leidt tot het besluit dat vaststaat dat verzoekster effectief een reëel risico loopt te worden besmet en er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM .

Het feit dat verzoekster doordat verweerder de bestreden beslissing nam gedurende een periode niet meer in de mogelijkheid is om een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in te dienen is voorts onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen concluderen tot de vaststelling dat artikel 3 van het EVRM werd geschonden.

Op basis van haar vage en op hypothesen gebaseerde uiteenzetting kan niet worden besloten dat verzoekster en haar kind ingevolge de bestreden beslissing zullen worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

3.2.5. Rekening houdende met het voorgaande en aangezien voorafgaand aan de bestreden beslissing reeds door de Raad werd vastgesteld dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus kan ook niet worden besloten dat het non-refoulementbeginsel werd geschonden.

3.2.6. De bestreden beslissing heeft tevens niet tot gevolg dat verzoekster gescheiden wordt van haar kind en er blijkt niet dat verzoekster een gezins- of familieleven heeft met andere personen in het Rijk. Zij gaf slechts aan nog een kind te hebben dat in Guinee verblijft. Er wordt evenmin in concreto aangetoond dat enig aspect van verzoeksters privéleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM wordt geraakt, zodat ook geen schending van deze verdragsbepaling blijkt.

3.2.7. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekster voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

3.2.8. Artikel 78 van het VWEU – door verzoekster verkeerdelijk omschreven als het “*Handvest van de Europese Unie*” – bepaalt dat de Unie een gemeenschappelijk beleid ontwikkelt inzake asiel, subsidiaire bescherming en tijdelijke bescherming, teneinde iedere onderdaan van een derde land die internationale bescherming behoeft, een passende status te verlenen en de naleving van het beginsel van non-refoulement te garanderen. De verplichtingen die opgenomen zijn in voormelde verdragsbepaling om



een gemeenschappelijk beleid te ontwikkelen rusten derhalve op de Europese Unie en niet op verweerder en er blijkt daarenboven niet dat de problematiek die verzoekster aanvoert onder het toepassingsgebied van voormelde verdragsbepaling valt.

3.2.9. Gezien voorgaande vaststellingen kan tevens niet worden besloten dat de bestreden beslissing een miskennis inhoudt van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel.

3.2.10. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.11. Er blijkt, gelet op het voorgaande, evenmin dat er in casu geen sprake is van “*een goede rechtsbedeling*”.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

#### 4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,  
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK